

လွှဲစာ:

ပြေပန်း

ပန်းစောင့်ဆူး

cover : mg kyaw oo

ဆူးရှိတဲ့ ပန်းလေးတိုင်းဟာ အန္တရာယ်ကင်းစွာနဲ့ ခေါင်းမောပြီး ကြာ
ရှည်စွာ ဝံ့ကြွားနိုင်တယ်...

လှတဲ့ ပန်း...

မွှေးတဲ့ ပန်း...

လှသော မွှေးသော ပန်းကလေးအဖြစ်နဲ့ ဂုဏ်တင့်စေဖို့ အတွက် ဆူး
အဖြစ်နဲ့ ပဲ နေပါရစေ။

ပန်းကို ရမ်းကားတဲ့ ပေရေနေတဲ့ လက်နဲ့ ခူးခြွေရင်တော့ ဆူးက ခွင့်
မပြုဘူး...

ဒါပေမဲ့ အမြတ်တနိုး ပန်ဆင်ဖို့ ဆိုရင်တော့ ဆူးက ခွင့်ပေးပါမယ်၊ ပ
န်းကို ယုယုယယ ခူးယူနိုင်ဖို့ စိတ်ရှင်းသန့်စွာနဲ့ ခူးယူနိုင်ဖို့ အတွက် ဆူး
ကို ဖယ်ရှားပေးပါဆိုရင်လည်း ဖယ်ပေးပါမယ်...

နှင်းဆီပန်ဖို့ ဆူးစူးမှာ ဆိုရင်...

ဆူးလေးတွေကို ချိုးလိုက်ပါကွယ်...

မြင့်မြတ်တဲ့ ဆံကေသာထက်မှာ ဝံ့ကြွားနေမယ်ဆိုရင် ဆူးကို
ဖယ်ရှားလိုက်ပါတော့ကွယ်...

‘ယောက်ဖကြီးရေ... ဒီမှာ ကိုယ့်ညီမကို စောင့်ရှောက်ပါဦး’

‘အင်’

ရုတ်တရက် တရင်းတနှီးနှင့် နောက်ပြောင်ပြောလိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး အသံလာရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

အသံသာကြားပြီး လူကမမြင်ရသေး။ ပြတင်းပေါက်မှ နေ လှမ်းအော်ကာ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ အသံနှင့်လူ တခြားစီ။

အသားအနည်းငယ်ညိုပြီး မျက်လုံးလှလှ နှာတံချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းစူစူနှင့် နဖူးပေါ် ဆံပင်လေးများ ဝဲကျနေသည် ကို လက်ချောင်းရှည်သွယ်လေးများ ဖြင့် တစ်ချက်ပင့်တင်လိုက်ရင်း သူ၏ တအံ့တဩ အမူအရာကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည့် မျက်နှာစိမ်းမိန်းကလေး။

ရှည်၍ ညီညာလှပသော သွားများ နှင့် ဖွင့်ဟလိုက်သော အပြုံးလှလှလေးကို ကြည့်ကာ မှ င်သက်ငေးမောမိသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် ငေါင်ကြီး’

‘ဟာ... ကြောက်ကြီး’

အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသလို သူ့ပခုံးတစ်ဖက်လည်း အောင့်သွား၏။ သို့ရာတွင် မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သူငယ်ချင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖက်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ။

‘အရင်အတိုင်းပဲ ငေါင်နေသေးတာပဲလား’

‘မင်းရော အရင်အတိုင်းပဲ ကြောင်သေးလား’

‘ရွှီး...’

သူ၏ စကားကို သွားကြားမှ ထွက်လာသော လေသံနှင့် ဟန့်လိုက်ရင်း မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်၏။

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

‘ဟော... တစ်ယောက်၊ ဟင်... တစ်ယောက်၊ ဟာ... တစ်ယောက်ပါလား’ ဟူ၍ အံ့ဩရလောက်အောင် စွံပြီး ချစ်သူများ သူ သူငယ်ချင်းမို့ သူ့အား နာမည်ရင်းပင် ပျောက်ကာ ‘ကြောင်ကြီး’ဟူ၍ နာမည်ဝှက်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကောင်မလေးကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

‘နှင်းနှောင်းနှေး... တဲ့ ၊ ကိုကြီးငေါင် ငယ်ငယ်က ကွဲကွာနေတဲ့ ညီမလေးလေ’

‘ဘာကွ ငါ့မှာ ဘယ်ကညီမရှိလို့လဲ’

တအံ့တဩနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ သူက ကောင်မလေး၏ ပခုံးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖက်လိုက်သည် ။

‘ဒီမှာ လေ... မင်းညီမလေးပေါ့၊ ငေါင်ကြီးရာ ငေါင်တောင်တောင် မလုပ်ပါနဲ့ တော့၊ သူက ဟိုဘက်ဌာနကို ပြောင်းလာတဲ့ မင်းညီမ နှင်းနှောင်းနှေး၊ မင်းက ငါ့ယောက်ဖပေါ့ ဟုတ်လား’

‘သွား... လူနောက်’

ရှက်ပြီးလေးနှင့် မပွင့်တပွင့်ရယ်ကာ ပြောလိုက်သော ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ သူ့ညီမကဲ့သို့ပင် ရင်ထဲမှာ အကြင်နာလှိုင်းလေး ရိုက်ခတ်သွားတော့သည် ။

ဖြောင့်စင်းလျက်ရှိသော ဆံနွယ်နက်မှောင်လေးက ရင်ညွန့်မှာ ဝဲကျနေ၏။ ခေတ်မိန်းကလေးဖြစ်သော်လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက အလွန်အကျွံမဟုတ်ဘဲ သိုသိုသပ်သပ်နှင့်။

‘မင်းရဲ့ နှမလေးကို မင်းလက်ပဲ အပ်ရတော့မှာ ပဲကွာ၊ စောင့်ရှောက်ပေးပါ ငေါင်ကြီးရာနော်၊ မင်းရဲ့ မြို့ကို ပြောင်းလာကတည်းက ငါက ဝမ်းသာအားရနဲ့ လိုက်ပို့ပေးရတာ၊ မင်းလက်ထဲ အပ်ချင်လို့ ပါကွာ’

‘ဘယ်နေ့က ပြောင်းလာတာလဲ’

‘ဒီမနက်ကပဲ ရုံးမှာ ဂျူတီရီပို့လုပ်ပြီးပြီ’

‘နေတော့ရော’

‘ရုံးဝန်ထမ်းတွေ အတူတူနေတဲ့ အဆောင်မှာ စုနေတယ်’

‘အော်...’

သက်ပြင်းခိုးချလိုက်မိသည် ။ သူ့အိမ်ပေးလာပစ်တင်ပြီး မစောင့်ရှောက်ခိုင်းတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။ သူ့အိမ်က နယ်အိမ်ပီပီနှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်တွင် ကျောင်းဆရာမ အစ်မအပျိုကြီးနှင့် မုဆိုးမအမေသာရှိသည် ။

‘မင်းကရော ဒီနေ့ပြန်မှာ လား’

‘အင်း’

‘ဟာကွာ.. တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ နေဦးပေါ့’

ထိုအခါ ကောင်မလေးက ပါးစပ်ကိုပိတ်ကာ သိမ့်သိမ့်လေး ရယ်မောလိုက်သည် ။

‘မင်းဆွဲမယ်ဆိုတာ သိလို့ မင်းအိမ်ပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေ ပစ်တင်ထား

လိုက်ပြီလေကွာ၊ မင်းအမေက ပြောတယ်၊ ဂျူတီရီလို့ အစောကြီး ရုံး
သွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ၊ အမေ့သမီး အငယ်မလေးလို့ ပြောခဲ့
တယ်လေ၊ မကြီးခိုင့်နဲ့ တောင် တွေ့သေးတယ်၊ မကြီးက အသက်သုံးဆ
ယ်ကျော်သွားပေမဲ့လည်း လှတုန်းပတုန်းပဲလား၊’

‘ကြောင်ကြီး ကြောင်စကားက ပြောသေး၊’

‘ဟာ... အချင်းချင်းပဲ မင်းနားလည်ရင်ပြီးရော၊’

ကောင်မလေးကို အားနာလို့ သာ တိုးဖွဖလေးဆဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သော်လည်း အာသာဆိုသောကောင်က အလွန်ရွှင်မြူးနေသော လေသံဖြ
င့် အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ဆဲမို့ ကြာလျှင် မဖြစ်တော့ချေပြီ။ ဒီရုံးမှာ သူ
က အေအီးဖြစ်နေသဖြင့် ဝန်ထမ်းများ ၏ ရိုသေလေးစားမှုကို ခံနေရသူ
ပင်။

ထို့ကြောင့် သူ့လက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအား လက်ပြလျက်...

‘ကိုယ်အပြင်သွားမယ်၊ နေ့လယ်တစ်နာရီ အစည်းအဝေးကို အချိန်မီ
ပြန်လာမယ်၊ အားလုံးအဆင်သင့် လုပ်ထားပေါ့၊’

အာသာပခုံးကို ဖက်ကာ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်လာသည့်တိုင်
အောင် သူ့နှုတ်ဖျားက အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်စကားက ထွက်
လာသေးသည် ။

‘မင်းရုံးက အချောအလှတွေကြားမှာ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာတော့ ငေါ
င်ကို ငေါင်လွန်း အူလွန်းပါတယ်ကွာ၊’

‘မင်းကွာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးနေချင်လို့ နေတာများ ပူပူ
ပင်ပင် ရှိလိုက်တာ၊’

‘မင်းတို့ မောင်နှမက လောကကြီးမှာ တာဝန်မကျေသူ ဖြစ်မှာ စိုးလို့

ပါ’

‘တော်စမ်းပါကွာ’

ပါးစပ်က ပတွတ်ပတွတ်နှင့် ပြောရင်း ကောင်မလေး နှင်းနှောင်းနေ့
လက်ကိုတော့ မလွတ်တမ်း ဆွဲကိုင် လိုက်ပါ လာလေသည်။ ။

သူ့ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးကလေး ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ။

‘ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ပဲ ရပ်သွားပါစေတော့...’ ဟူ၍ ...။

‘အာသာကတော့ ဒီမြို့သားလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်
တိုင်း အလည်ရောက်လာတာပဲ၊ အခုမှ အလုပ်တွေရပြီး
အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာပဲ’

အမေနှင့်အစ်မတို့ ကတော့ ဧည့်သည် လာလျှင် ရှိသမျှ စားစရာ အ
ကုန်ချကျွေးပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနှင့် လက်ခံကြိုဆိုနေကြမို့ အာ
သာနှင့် နှင်းနှောင်းနေ့တို့ ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လက်ခံ၍ ညမနက်
ထမင်းဟင်းများ ချက်ကျွေးကြသည်။ ။

‘ညီမလေးကို ဒီအိမ်မှာ ပဲ ထားရောပေါ့ အာသာရယ်’

‘သူတို့ ရုံးက ခရီးထွက်ရတာဆိုတော့ အဖွဲ့လိုက်သွားကြတာတဲ့ ၊ အဲ
ဒီတော့ တစ်စုတစ်စည်းတည်းနေတာ ကောင်းတယ်လို့ လူကြီးကပြော

လို့ ပါ အစ်မရယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်နေလိမ့်မှာ လဲဗျာ’

‘ဟိုမှာ က စုချက်တာလား အိုးခွဲလား’

‘စုချက်တာတဲ့ အလှည့်ကျ ဈေးဝယ်၊ အလှည့်ကျ ချက်ကြတာတဲ့ ၊ နှစ်ယောက်တစ်ရက် တွဲတာ သုံးတွဲရတယ်’

‘စားမကောင်းရင် ဒီမှာ လာစားနော် ညီမ’

‘စိတ်ချပါ မမခိုင် နှောင်းကတော့ အစားဆိုရင် ဇီဇာ နည်းနည်း ကြောင်တတ်တော့ ထမင်းစားလို့ မကောင်းရင်တော့ ပြေးလာမှာ ပဲ နော်’

ဖော်ရွေလွန်းသော မိသားစုနှင့် ခေတ်မီ၍ သွက်လက်ချက်ချာသော နှင်းနှောင်းနေ့တို့ အဆင်ပြေသွားပြီး လာအပ်တဲ့ သူကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်နှံလိုက်သည် ကား

‘ညီမအငယ်ဆုံး’တဲ့ ။

အာသာက တစ်ညအိပ်သာ ကြာပြီး သူ့ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်များ ကြောင်း၊ သူမရှိလျှင် မဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး ပြန်ပြေးသွားလေပြီ။

အာသာမောင်၊ အကာမောင်၊ သော်တာမောင်ဟူသော ညီအစ်ကို သုံးယောက်စလုံးမှာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံးမှာ ရုပ်ချော သဘော ကောင်း အပြောကောင်းများ မို့ တက္ကသိုလ်မရောက်ခင် အထက်တန်းကျောင်းမှာ ကတည်းက နာမည်ကြီးခဲ့သည် ။

သူနှင့် အာသာက ကိုးတန်းနှစ်ရောက်မှ တွဲဖြစ်ပြီး အာသာဘရတ် ကျသမျှကို သူက အရယ်အပြုံးသမား၊ အာသာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ် ဇော်ဝင်းမြင့်၊ ဝဏ္ဏအောင်တို့ လည်း ပါသည် ။ သူတို့ က အစအနောက်သမား။

ဒီလေးဦးထဲမှာ မင်းညီဆိုသော သူတစ်ဦးတည်းသော အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သူငယ်ချင်းသုံးဦးအပေါ်မှာ အနစ်နာခံသမား ဖြစ်သည်။ ။

မင်းညီဆိုသောသူကလည်း အမေမုဆိုးမနှင့် အစ်မအပျိုကြီးတို့၏ စိစိကုတ်ကုတ် ကျောင်းထားပေး၍ သစ်တောဘွဲ့ရ လာပြီး အရာရှိငယ် ဖြစ်လာတော့ ကိုယ့်မြို့နယ်လေးကို တောင်းလျှောက်ကာ မိသားစုတစ်စု နေလာခဲ့သည် မှာ သုံးနှစ်နီးပါး ရှိနေလေပြီ။

‘မင်းညီ နှောင်းလေးက ချောတယ်နော်’

‘အင်း ချစ်စရာလေး’

‘ချစ်တော့မချစ်ပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းတို့ မြို့မို့လို့ ကိုယ်က စိတ်ချလက်ချ လွှတ်တာ၊ ဝဏ္ဏတို့ ဇော်ကြီးတို့ လက်ထဲဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချရဲမှာ လဲ’

‘မင်းကွာ အရွယ်လည်း ရ အလုပ်လည်း ရပြီပဲ၊ တည်တည်တံ့တံ့ လေး လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားပါဦးကွာ’

‘သူ့ကိုတော့ တကယ်စဉ်းစားတာပါကွာ၊ ငယ်သေးလို့ ကြည့်နေတာ၊ အခုမှ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဘွဲ့တောင် မယူရသေးဘူးဗျ’

‘ငရှုပ်’

‘သူ ဘွဲ့ယူပြီးရင် လက်ထပ်မှာ ပါ တကယ် တကယ်’

‘နောက်တစ်ယောက်တွေ့ရင် တစ်မျိုးပြောင်းဦးမှာ လားကွာ၊ တော်ပါတော့’

‘တော်ပါပြီ၊ ဒါလေးက အသန့်၊ အာကာတို့ မာမီတို့ ကလည်း ပြောတယ် သားကြီးက အရင်လက်ထပ်ရမယ်တဲ့ ၊ သားကြီးက စံပြဖြစ်ရင်

အငယ်တွေကို ပြောစရာမလိုတော့ဘူးတဲ့ ၊ ကိုယ်က သူ့အချစ်ဦးပဲလေ၊
တွေ့တယ် မဟုတ်လား အမှန်အကန် အငုံကလေး’

‘ဟင်း...’

နုတ်မှ ဖွင့်မပြောပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဒါကြောင့်
လည်း မကြီးခိုင်က အပျိုကြီးဖြစ်နေတာပဲလေ။ သူက အာသာလို ရှုပ်ပွေ
တတ်တဲ့ ယောက်ျားအကြောင်းကို သိနားလည်ထားတတ်သလားပဲ။

‘သူတို့ ကသာ ရှုပ်တယ်ပွေတယ်၊ ရည်းစားဘယ်နှစ်ယောက်ထား
ထား ဘယ်လိုပဲနေနေ မိန်းမယူရင်တော့ ဆန်ခါတင် လက်ရွေးစင် ခြေ
ကပ်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်မှ ရွေးယူမှာ ကြည့်နေ’

မကြီးခိုင်ပြောသလိုပင် အာသာ၏ နောက်ဆုံးဆန်ခါတင် ကောင်မ
လေးကို သူတို့ မိသားစု၏ အရိပ်အောက်ထဲသို့ အတင်းထိုးထည့်
ပေးလိုက်သည် ။

အထပ်ထပ် မှာ စကားတွေနှင့်။

‘မကြီးခိုင် ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ပါနော်၊ အမြင်မတော်တာတွေ
ရင် ဆုံးမနော်၊ မခိုင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်နော်’

‘အမေ... အမေ့သမီးကို ဆုံးမပါ၊ လမ်းညွှန်ပေးပါနော်၊ လူတွေနဲ့ ပေါ
င်းသင်းတတ်အောင် လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ပေးပါနော်
၊ သူ့အလုပ်က ပြည်သူတွေနဲ့ အများ ဆုံး ထိတွေ့ရတာဆိုတော့
နားလည်မှ ဖြစ်မယ်နော် အမေ၊ သူလေးက ကလေးသာသာဆိုတော့
နားမလည်သေးဘူး’

အမေနှင့်အစ်မကို သွန်သင်ဆုံးမဖို့ လိုအပ်သလို သူ့ကျတော့လည်း

...

‘ငေါင်ကြီး ယောက်ဖကြီးရာ... မင်းနှမနားကပ်တဲ့ ကောင်ကို နှာပစ် ဖဲ့ပစ်ကွာ၊ သူ့မှာ ပိုင်ဆိုင်သူရှိကြောင်း စာရေးမှတ်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောပြနေကွ’

ပိုင်ဆိုင်မှုအတွက်ကို မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြထားသေးသည် ။ သူ့ထက် လေးငါးနှစ်ငယ်သော ကောင်မလေး၏ လက်ကို ဆွဲ၍ မိမိတို့ မြို့ကျဉ်း ကျဉ်းလေးအနံ့ လျှောက်လည်ထားခဲ့သည် မှာ နှစ်ရက်လုံးလုံးပင်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ၍ ပြောစရာမလိုလောက်အောင်ပင်။

ကောင်မလေး နှင်းနှောင်းနွေ... လူလှသလို စကားလေးလည်း လှ အောင်ချွဲတတ်သည် လား သူ အကဲမခတ်နိုင်တော့ပေ။ ခေါ်လိုက်သည့် အခေါ်အဝေါ်ကလည်း ရဲရဲကဲကဲပင်...

‘မောင်’တဲ့ ။ အပျိုကြီး အစ်မခိုင်နှင့် အမေရဲ့ ရှေ့မှာ တော့ မခေါ်တာ ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်။ သူ့ရှေ့မှာ တော့ ကဲကဲသဲသဲပင်။ ‘မောင်’ ရယ် ‘ချစ်နှောင်း’ရယ် ထပ်နေခဲ့၏။

ဝါဆိုဝါခေါင် မိုးကြိုးထစ်ချုန်းကာ အားကောင်းကောင်း နှင့် ရွာသွန်းဖြိုးခဲ့သော မိုးရေများကား သီတင်းကျွတ် တိမ်လွှာမိုးအောက်မှ အဆုံးသတ်၍ နှင်းပွင့်လေးများ အဖြစ်ဖြင့် နှင်းနှောင်းနွေ၏ ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းခဲ့လေပြီလား။

ကြောင်ကြီး၊ လှပသောကြွေရုပ်ကလေးကို ယူ လာပြီး လုံခြုံစိတ်ချရ သော လေးဘက်မြင်လှောင်အိမ်မှာ အပ်နှံထားပြီး အရောင်တင် ဖုန်ခါ ခိုင်းကာ အစဉ်အမြဲ သစ်လွင်လှပအောင် ထားချင်သည် ပဲ။

မင်းရဲ့ ဆော့ကစားတတ်တဲ့ အသည်းခွဲစမ်း ကစားနည်းကို နှင်းနှောင်းနွေထံမှာ ပဲ အဆုံးသတ်သင့်ပါပြီ ကြောင်ကြီးရယ်၊ သူငယ်ချင်း ကောင်း ပီသစွာနှင့် စောင့်ရှောက်ထားနိုင်ပါတယ်။

‘မင်း... နောက်ထပ်ချစ်သူ မရှာပါနဲ့ တော့ကွာ’

လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ မ ဆုံးမဝေဖန်ခဲ့ခြင်း မပြုခဲ့ဖူးသော သူ၏ နှုတ်ဖျားမှ အာသာမောင်ခေါ်သော ကြောင်ကြီးကို သတိပေးလိုက်သော အခါ သူက ရွန်းရွန်းဝေအောင် စိတ်ချဖွယ်ရာ အပြောများ ဖြင့် သူ့အား စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်တစ်ခု ပေးသွားခဲ့သည်။ ။

အာသာ၏ အပြောများကား တက်ရေများ ဖြစ်ခဲ့သည် လား။ အမှန် တကယ်ပဲလား ဆိုတာကို သူ ဝေခွဲ၍ မရနိုင်သေးပေ။

အခုတော့ ငယ်သောလှသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်သူဖြစ်တာ သုံးလခန့်ပင် ရှိသေးသည် တဲ့ ။

‘နှောင်းကို အမေက ဒီစနေနေ့ကို အိမ်လာခဲ့ဦး မုန့်ဟင်းခါးချက်စား မယ်တဲ့ ’

‘ဟာ... ပွတာပဲ နှောင်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုရင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပဲလာ လာ ကြိုက်တာပဲ၊ အကုန်လုံး စားပစ်တာ၊ အစ်ကို မင်းညီအိမ်ကို တစ် ယောက်တည်းလာရတာ မလာရဲသေးဘူး၊ ကြောင်တက်တက်နဲ့ လာ ခေါ်ပါလား ရှစ်နာရီလောက်လေ’

‘မနက်စောစော အိပ်ရာထကတည်းက လာခေါ်မယ်ကွာ၊ အမေတို့

အစ်မတို့ က မုန့်ဟင်းခါးဆိုရင် စောစောချက်ကြတာ၊ ကိုယ် လမ်းလျှောက်ရင်း လာခေါ်မယ်လေ’

‘ဟာ... ကောင်းတာပေါ့၊ စနေနေ့မှာ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ အလှည့်မရောက်လို့ အတော်ပဲ၊ ကိုမင်းညီ နှောင်းကို ဈေးဘက်လိုက်ပို့ပေးပါလား၊ ဝယ်စရာရှိလို့ ’

‘ဟင်... ငါးနာရီတောင် ခွဲနေပြီ ဝယ်စရာရှိတာ စောစောစီးစီး မဝယ်ဘူး၊ ဈေးက ခြောက်နာရီဆိုရင် ပိတ်တော့မှာ ပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး ဈေးကြီးထဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်က စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဆိုင်ဆိုရင် ရပါပြီ၊ နှောင်းဘာသာ လမ်းလျှောက်သွားရမှာ ပျင်းလို့ အကြံလေးစောင့်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ’

ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ တော့ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး တွဲလျှောက်တိုင်း အတွဲလို့ မထင်ပေမဲ့ ဒီလို နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ တော့ အားလုံးသောမျက်လုံးများက ထူးဆန်းပြီး စူးစမ်းကြမှာ ပဲလေ။ ။ ဒါပေမဲ့ နှင်းနှောင်းနေ့ဆိုတဲ့ ချောချောလှလှကောင်မလေးမှာ ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသား။ ပြီးတော့ အာသာရဲ့ ပါးစပ်က ဆွေမျိုးတော်စပ်ထားခဲ့တာကြောင့် ဝမ်းကွဲညီမရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုထားရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့။

သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်ကို စွေခနဲထိုင်လိုက်မယ့် ကောင်မလေးကို သတိပေးစရာ ရှိတာကြောင့် သူတို့ ငှားနေသော ခြံဝင်းထဲမှ ထွက် လာပြီး ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းလျှောက်လာစဉ်

‘နှောင်း အာသာက တို့ နှစ်ယောက်ကို မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်စပ်တယ်လို့ ဆွေမျိုးစပ်ပြထားတယ်၊ အဲဒီတော့ တို့ နှစ်ယောက် အသွားအလာ အတွက်ကို ရဲရဲတင်းတင်းလည်း ဖြစ်ရအောင် အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ ပဲ

ခေါ်ပါ။ ငါ့မှာ လည်း ညီမမရှိလို့ ငါကလည်း မင်းကို ညီမလို့ ပဲ သတ်မှတ် ပါတယ်’

‘အင်းနော်... ရုံးက သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဝမ်းကွဲဆိုတာ သိထား တယ်။ မောင်က ပြောထားခဲ့တာကိုး၊ အမယ် မမစိုးယုဆွေကတောင် မေးသေးတယ်၊ အဖေဘက်က တော်တာလား၊ အမေဘက်က တော်တာ လားတဲ့ ’

‘အော်...’

အရာရှိဟူသော အလုပ်ဂုဏ်ကိုလိုချင်၍ ဝင်အလုပ်လုပ်သည့်တိုင် အောင် ဈေးထဲမှာ စိန်ရွှေရတနာဆိုင် နှစ်ဆိုင်တွင် အမေနှင့်အစ်မများ က ဦးစီးထိုင်ကာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် စိုးယုဆွေဟူသော အပျိုကြီးမမ မှာ မိမိထက် တစ်နှစ်နောက်ကျပြီးမှ ကျောင်းပြီခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘အဖေဘက်ကတော်တယ်လို့ ပြောထားတာလေ၊ အိမ်မှာ ကြီးတော် ကတောင် ပြောသေးတယ်၊ ယောက်ျားဘက်က တူမတော်တယ်လို့ ပြော လို့ မမခိုင်ကို ပြောထားတာပဲ’

‘အော်...’

သူ့ထက်ပို၍ အကွက်ချတတ်သော အာသာနှင့် အမေတို့ ကြောင့် သူ့ ကိုယ်သူ နောက်ကျနေသေးကြောင်း သိလိုက်ရသည် ။

‘ပြီးတော့ မမစိုးယုဆွေက မေးသေးတယ်၊ ဘယ်နှစ်ဝမ်းကွဲလဲတဲ့ ’

‘စပ်စုလိုက်တာ’

စိုးယုဆွေသည် သမီးလေးယောက်အနက် တတိယသမီးဖြစ်ပြီး အငယ်ဆုံးသမီး အေမီဆွေမှာ ယခုမှ တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစ ဆတ်ကော့ လက်ကော့နှင့် ရန်ကုန်မသွားခင်ကတည်းက တစ်မြို့လုံးရှိ အဖိုးတန်

ဆုံးသော အသုံးအဆောင်နှင့် ဈေးကြီးသော အဝတ်များကို ဝတ်ကာ မြို့လုံးပတ် ဆိုင်ကယ်နှင့် လျှောက်သွားနေသဖြင့် သူတစ်ပါးကို အပြစ်မမြင် မျက်စိမနောက်ဖူးသော အမေကိုယ်တိုင်ပင် မျက်စိနောက်ခဲ့သေးသည်။ ။

‘ဒီတော့ နှောင်းက ဆွေမျိုးစပ်ပြတယ်လေ၊ သေသွားတဲ့ အစ်ကိုမင်း ညီရဲ့ အဖေရဲ့ ယောက်ဖရဲ့ သမီးလို့ ’

‘ဟာ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်တော်မှာ လဲ’

‘အော်... ယောက်ဖဆိုတာ အဖေရဲ့ နှမ ယောက်ျားကိုလည်း ပြောလို့ရတာပဲ၊ ဆက်မေးရင် ပြောပြမလို့ ၊ မမေးတော့ မပြောတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟင်း... အရှုပ်တွေ’

သူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ ဘာရယ်မသိ စိုးယုဆွေက သူ့ကို မထိတထိနှင့် စကားဖြင့် ကလိတတ်သည် ကိုတော့ သတိထားမိသည်။ ။

သူတို့ မြို့တွင် ရတနာဆိုင်ဆိုလို့ သူတို့ ဆွေမျိုးအုပ်စုသာ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သဖြင့် အစ်မတို့လို အပျိုကြီးဆရာမများ ငွေပိုငွေလျှံရှိလျှင် ရွှေတိုရွှေစ ပြေးဝယ်ကြသဖြင့် စိုးယုဆွေ၏ အစ်မနှစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးကာ မောင်ပေးညီမပေး စနောက်ခဲ့ဖူး၏။

စိုးယုဆွေ ကျောင်းတက်စဉ်ကလည်း သူ့လက်ထဲ အပ်နှံကာ စောင့်ရှောက်ခိုင်းခဲ့၍ စိုးယုဆွေရောက်တော့ သွား၍ စောင့်ရှောက်ကာ တစ်နှစ်နှစ်ခါ သွားခဲ့ဖူးသော်လည်း နောက်တော့ မသွားဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။ စိုးယုဆွေသည် လှပသောကြောင့် ကူညီသူပေါများ ၍ သူ သွားရန် သိပ်မလိုအပ်ခဲ့ပေ။ ထိုအခါ အနားမှာ ရစ်ဝဲဝဲနှင့် နေနေကြသော ပိတုန်း

လိပ်ပြာများ သည် ကို မာန်ဝင့်ကာ ဟန်လုပ်နေသူမို့ သူကလည်း ဖာသိ
ဖာသာပင်။

ညီ အစ်မ လေး ယောက် မှာ အကြီးမနှစ်ယောက်က စီးပွားဘက်
ရောက်ပြီး ဆယ်တန်းမအောင်ခဲ့ပေ။ ဒုတိယသမီးက အိမ်ထောင်ကျ
သော်လည်း ကုန်သည် နှင့်ပင် လက်ထပ်ခဲ့၍ စီးပွားမခွဲဘဲ ရွှေဆိုင်မှာ
ပင် ဆက်လုပ်ခဲ့၏။

စိုးယုဆွေက ရန်ကုန်မှာ ရှိစဉ် ယောက်ျားလေးများ နှင့်ပင် တတွဲတွဲ
ဖြစ်ပြီး လက်ထပ်သလိုလိုနှင့် ဘွဲ့မယူမီ နောက်ဆုံးနှစ်မှာ ပျောက်သွား
ပြီး သူလည်း သင်တန်းတက် ခရီးထွက်နှင့်မို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင်
ဖြစ်နေခဲ့၏။ ပြန်ရောက်လာမှာ ပင် အမှတ်ရတော့သည် ။

‘ဟင်... အစ်ကို နှောင်းမေးတာ မဖြေပါလား’

‘ဟင်... ဘာမေးတာလဲ’

‘ဟော... ကြည့် မမစိုးအကြောင်းပြောတာနဲ့ အစ်ကို ငေါင်သွားပြီ၊
သိပြီ သိပြီ အစ်ကိုကို ငေါင်ကြီးလို့ ခေါ်တာ သိပြီ’

‘ဘာမှ မငေါင်ဘူး အဲဒီ မိုးပေါ်ကမမ အုပ်စုကတော့ ငေါင်ဖို့ နေနေ
သာသာကွာ မော်တောင်မကြည့်ရဲပါဘူး ကြောက်လွန်းလို့ ပါ’

‘အဟုတ်လား နှောင်းတော့ ရိပ်မိသလိုတော့ ရှိသားပဲ၊ မြို့ခံလူတွေ
က မမစိုးကို သိပ်ကြောက်ကြတာနော်’

‘အရောင်က သိပ်တောက်နေလို့ ရှိန်နေကြတာပါ’

‘အော်’

နှင်းနှောင်းနွေက သဘာကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည် ။ သူကလည်း

ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးလိုက်၏။

အမှန်တကယ်ပင် ကြည်နူးစရာကောင်းသည့် ညနေခင်းလေးပင် ဖြစ်ပေသည် ။ မြစ်ရိုးကို စည်းဖို့ ထားသော တာပေါင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ပြီး ကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် ရယ်မောသော စကားပြောလာကြသည် မှာ ညနေဆည်းဆာအလှကို ပို၍ လှပအောင် ဖန်တီးစေသည် ။

သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရင်တွင်း၌ ဖြူစင်သော ခင်မင်မှု သံယောဇဉ်ကြိုးလေးမှာ ခိုင်မြဲစွာ တွယ်ရစ်လျက်ရှိနေကြသည် ။

တကယ့် အဖြူစင်စစ် ကြိုးလေးဆိုတာကို သူတို့ နှစ်ဦးအပြင် ဘယ်သူက ပိုသိဦးမှာ လဲ။
